

γὰ μὲν μόλα, τίρα μόλα. Ὅριστε, Κύριοι, σὺς τὸν κάμαμεν ἰσοσκελῆ.

— Ἴσοσκελῆ! θαῦμα! λέγει ὁ κ. Σταμούλης. Ψευδός, λέγει ὁ Ζηνούπουλος; Φρουρηφρημηρχαλητηρηφῆ, σιρφή, γνηνηνηνητηνηνηπερῆ, φάφ, χάρ, φωνάζει ὁ Δημητρακάκης.

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶν' ἔτσι, τῷ ἀπαντῶμεν ἡμεῖς. Ἐχεις δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκαιον, ἐπειδὴ . . . δὲν σὲ καταλάβαμεν.

Δημητρακάκης—Ἐξηγοῦμαι καὶ πηδῶ καὶ τρέχω ἐπὶ τοῦ βήματος . . . ὁ σπιθαμιαῖος . . . προϋπολογισμός . . . πυγμαῖος . . . γίγας. Τί πράγματα εἰν' αὐτά; (Χειροκροτήσεις ἐκ τῶν ἀκροατηρίων — his!)

— Ἄ τώρα μάλιστα, καταλάβαμεν. Ὁ Καλλιγᾶς δηλαδὴ ἀνεδείχθη γίγας τῆς ἰσοσκελοποιίας. Ὁ διάβολος, ἅμα ἀνακατευθῆ στὰ σκέλη, κἄτι θὰ κάμῃ. Ἀνακατώθῃ εἰς τὰ σκέλη τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! δὲν τὸν ἐτσαλαπάτησαν.

Τώρα τὸ πιστεύετε σέξ; ὅτι ὁ προϋπολογισμός ἐγείνειν ἰσοσκελῆς; Ψεῦδος καὶ χονδροειδὲς ψεῦδος μάλιστα, κ. Βαλαωρίτα, καὶ ἀπορῶ πῶς κάθεσαι ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀκοῦς καὶ δὲν τραβᾷς τὸ κουδοῦνι εἰς ἓν τοιοῦτον ψεῦδος;

Ἐγὼ τὸν βλέπω πάλιν ἑτεροσκελῆ. Ἐμᾶκρυνε τὸ κοντό του σκέλος, ἀλλ' ἐμᾶκρυνε περισσότερον ἀπὸ τὸ μακρὺ. Ἦτον πρῶτα τὸ ἀριστερὸ μακρὺ, τώρα ἔγεινε τὸ δεξιό. Μάλιστα τὸ δεξιό. Νὰ, ἂν δὲν πιστεύετε, νὰ τὸν πῆλυν καὶ μετρήσατε. Ἐρ' ἑκατομμύριον καὶ τόσα γράμματα μακρύτερον τὸ δεξιό του σκέλος.

Δηλαδὴ ἓνα σιγαρόχαρτο.

ὦ! ἀπελπισία, νὰ μὴ μπορούμεν νὰ ἰσιάζωμεν ἐντελῶς τὰ σκέλη τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀναπήρου.

Μολονότι μερικοὶ ἔχουν ἐλπίδας πάλιν. Ἄς κάμῃ δρόμο, λέγουν, καὶ θὰ σιᾷξῃ.

Ὁ Δημητρακάκης ὅμως πιστεύει ὅτι θὰ σκάψῃ δρόμον καὶ θὰ στραθῶσῃ πάλιν τὸ δεξιό, διότι εἶναι ἀπὸ ἐλαστικὸν καὶ τὸ ἐλαστικὸν μαζώνει.

Ναί, τὸ ξέρομεν καὶ τοῦτο, τὸ ἐλαστικὸν μαζώνει, ἀλλὰ σκέλος ἀπὸ ἐλαστικὸν δὲν ἠκούσαμεν. Ἄλλα πράγματα μάλισα.

Τώρα πόσον μακρύτερον, φαντάζεσθε, εἶναι τὸ νέον μακρὸν σκέλος του; Ἐνα σιγαρόχαρτο, εἴπαμεν.

Ναί, ἓνα σιγαρόχαρτο.

Μὰ, ὦ! εὐλογημένε Καλλιγᾶ, τί τὸ ἤθελες αὐτὸ τὸ σιγαρόχαρτο. Ἄς ἔλειπε τὸσον μακρὺν καὶ τοῦ σκέλους. Ἄς ἔλειπε τὸ σιγαρόχαρτο.

Ναί, ἄς ἔλειπε. Βγάλε το, εὐλογημένε, καὶ θὰ σὲ γνωρίζω χάριν, ἐγὼ τοῦλάχιστον. Φουμάρω καπνὸ διαβολομένο· τὴν ἡμέρα ἑκατὸν σιγάρα. Εἶναι δίκαιον νὰ πληρῶνω εἰκοσι λεπτὰ εἰς τὰ ἑκατὸν φύλλα, διὰ νὰ φουμάρῃ καὶ ὁ κύριος ἑτεροσκελῆς μὲ τὸ δεξιόν του πόδι;

Ὅχι! αὐτὸ μόνον δὲν θὰ γείνη. Βγάλε, βγάλε, σὲ παρακαλῶ, τὸ σιγαρόχαρτον. Ἀφῆσέ μου νὰ φουμάρῶ πάλιν ἑκατὸν σιγάρα χωρὶς τὰ 20 λεπτὰ, καὶ ὁ φίλος σου ἑτεροσκελῆς ἄς φουμάρῃ τσιμποῦκι. Τί λὲς, Κύριε Στεφανίδῃ; Νὰ μοιᾷξῃ μάλιστα σὰν ἀφεντάνθρωπος.

Τώρα ἂν ἐβάλαις τὸ σιγαρόχαρτο διὰ νὰ γίνῃς ὑψηλότερος! Ἄ! διάβολε! Ἀρχίζω ν' ἀγκᾶμω τὸν Δημητρακάκην.

Τέτοιον σ' ἔκαμεν ἡ φύσις.

Ποῦ ποτὲ δὲν θὰ ψηλώσῃς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπινοήσῃς. Σοῦ ἔρρεσε τώρα;

Μὲ ὑγιεῖαν λοιπὸν, τὰ σκέλη ποῦ ἐσάχξες, δηλαδὴ ποῦ ἐστράθωσες. Ἐπειδὴ, νὰ μὴ ξεχνοῦμε, πάλιν τὸ ἓνα εἶναι μακρύτερον, τὸ δεξιὸ τώρα, ἐκτὸς ἂν βγάλῃς τὸ σιγαρόχαρτον.

Ἄδδηρότης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

ὦ! νὰ οἱ λοῦστροι πεταχτοὶ μὲ τὰς ἐφημερίδες, ἡ σκόνη ἀπαράλλακτη, ἡ λάσπη ἴδια, ἴδια, νὰ τὸ Πανεπιστήμιον γεμάτο ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ὁ στρατός μας ὅμοιος μὲ κρεμαστὰ λεπίδια . . . νὰ ἡ Ἀκαδημία μας, ὦ νὰ καὶ τὸ παλάτι, τὰ ἴδια οὐρητήρια, τὸ ἴδιο μονοπάτι. . .

ὦ νὰ ὁ κῆπος τοῦ λαοῦ μὲ τὰς ὑπηρετρίαις νὰ καὶ οἱ εὐζωνοὶ, κ' ἐκεῖ κοντὰ οἱ σκιπκανεῖς μας, ἰδοὺ ὁ Κώστας ῥήτορας ἀγνῆς φιλοπατρίαις, ἰδοὺ, μὲ τὰ λημέρια των, καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας, νὰ ἡ κοιλὸς ὄρθιος καὶ ὁ Τρελλὸς παρέκει ὅπου σὰ δεῖγμ' ἀθάνατο τῆς γενεᾶς μας στέκει. . .

Νὰ οἱ ἀμαξηλάται μας καὶ οἱ καρβουνκρέοι ὦ νὰ καὶ οἱ βαρκάριδες, μικρὰ ἀρματωλίκια νὰ οἱ κλητῆρες ἀγρυπνοὶ, κοκκινωποὶ, γενναῖοι καὶ ἡ μεγάλη κλεφτουριὰ μὲ χίλια δύο τσιφλίκια νὰ τὰ ταμεῖν ἀδειανὰ, καὶ νὰ οἱ λωποδύται, ὁ βασιλεῖς μας ὅμοιος, καὶ ἴδιοι οἱ κυβερνήται.

Νὰ ἡ Βουλὴ ἀπαράλλακτη, καὶ ἀντίκρου στυλοῦ κατῦποι, τὸ ἴδιο προσωπικὸ, καὶ ὅμοιος ἡ μάνδρες, στὴ μία πάντα βρίσκονται οἱ αὐλικοὶ μας. . . ἔπποι, στὴν ἄλλη ἀγελάζονται οἱ ἐκλεκτοὶ μας ἄνδρες, ὅλα τὰ ἴδια, τίποτε δὲν ἔλλαξε σὲ τόσα, ὡς κ' οἱ ὑπόνομοι, καὶ αὐτὴ τοῦ Στεφανίδ' ἡ γλῶσσά!

ὦ νὰ οἱ στρατιωτικοὶ γεμάτοι ἀπὸ γαλόνα, ὦ νὰ καὶ οἱ πολιτικοὶ ἀπὸ στχυροὺς γεμάτοι, νὰ κόρες ὅπου μοιᾷζουσι καμικρωτὰ παγώνια, νὰ σύζυγοι ποῦ νειώθουνε στὸ κούτελό των κἄτι! Τὰ ἴδια ὅλα, θηλυκοὶ καὶ ἄρσενικοὶ πολῖται, μονάχα πῶς ἐπλήθυναν στὸν τόπο οἱ μεσίται. . .

Νὰ ἡ Ἀκρόπολις ψηλὰ καὶ ἡ Ἀδάμες κάτω, ὁ Παρθενὸν καὶ ἡ Κωπκίς, ὁ Ζούρκας καὶ ὁ Γονίδης, νὰ ὁ Ἀπόλλων μας γυμνὸς μὲ τὰ οὐρητήρια του, ὁ Ἑλλήν ὁ περικλεῆς καὶ ὁ νέος ἀντικλεῖς.

νὰ τὰ γαιδούρια μὲ γλυκὰ καὶ τραγανὰ σταφύλια,
νὰ καὶ ὁ πρίγκηψ δῆμαρχος μὲ πριγκιπάτα χίλια,

Ὡ νὰ τὰ δικαστήρια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα,
αὐτὰ γεμάτα φαγητὰ, ἐκεῖνα ὑποθέσεις,
ἔμπα σὲ ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ θελήσης μαγειρεῖται
καὶ φάγε ἕνα δικαστὴ καὶ δυὸ ἂν ἤμπορέσης.
Ἐ, ἀπὸ ἕνα Μίνωα, ποῦ ἰσόβιος μισρίζει,
ἕνας καλὸς φασιανὸς περσότερο ἀξίζει! . . .

Νὰ δικηγόροι ποῦ μαζῇ μὲ παίχτας συντροφεύουν,
ἄρρωστοι ὅπου μὲ γιατροὺς σφικτὰ ἀδελφωθήκαν,
κλητῆρες καὶ νυκτόκληστοι π' ἀδελφικὰ δουλεύουν
κ' ἡ εὐλογία μὲ τὸν παππᾶ ὅπου συνευρεθῆκαν!
Ὅλα τὰ ἴδια, τὸ νερὸ, τὰ οὐρα, καὶ τὸ χῶμα,
τὰ μάτια μιᾶς σκορδόπιστης καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα.

Δὸν Κισσώτ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδε: ἀριθ. 368.)

Καὶ εἶναι τόσον ἐξαισιῶς δημιουργημένη αὐτὴ ἡ Ἀγγλικὴ νεολαία! Νομίζει τις ὅτι ἡ φύσις τοῖς ἔδωκε τὸ προνόμιον τῆς ἐντελείας, κ' ἐν ᾧ ἔχουσιν ὅλας τῆς νεότητος τὰς ὑπεροχάς, τὸ σφρίγος, τὴν ἰσχύν, τὴν δραστηκτικότητα, τὴν δρόσον, εἶναι σχεδὸν ἀπηλλαμμένοι τῶν μειονεκτημάτων ἐκείνων, ἅτινα ἡ ἐπιπόλαιος αὕτη ἡλικία παρέχει πρὸς συγκερασμόν. Καὶ οὕτω σπανίως εὐρίσκει τις εἰς τὸν χαρακτῆρά των τὴν ἀστάθειαν, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὸ πάθος, καὶ τοὺς ἀμφιβόλους πόθους. Τὸ Γαλλικὸν ῥητὸν «Si jeunesse savait, si vieillesse pouvait», δὲν δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἢ ἐὰν μεταφρασθῇ θὰ μείνῃ γυμνὴ φρασεολογία ἄνευ κύρους, διότι ἡ Ἀγγλικὴ νεολαία, κατορθοῦσα νὰ καταβάλλῃ τὰς ὁρμὰς γνωρίζει, καὶ ὅταν γνωρίξῃ πῶς νὰ διέλθῃ τὸν βίον, δὲν καταναλίσκει προῶς τῆς ζωῆς τὸ ἔλαιον, καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς τὴν παρηκμαστικὴν ἡλικίαν μ' ἐξησθενισμένας δυνάμεις, μὲ καταβεβρωμένον ὁργανισμόν, μ' ἐσθεσμένην ὑπαρξίν. Καὶ οὕτω ὅταν ἐπέλθῃ τὸ γῆρας, ἡ δύναμις δὲν ἐκλείπει ἀπ' αὐτῶν! Τοὺς βλέπετε τοὺς νεαροὺς ἐκείνους τιτᾶνας, ἄγοντας ἐμβριθῶς τὸ βῆμα πάντοτε, ὡς ἐὰν ἀκολουθῶσι μεγαλοπρεπεστάτην τινα πομπήν, τὰ μέλη των εἶναι πλήρῃ ἀθλητικῆς ῥώμης, κ' ἐν τούτοις ἡ μορφὴ των, εἶναι ἐμπλῆως ἀριστοκρατικῆς λεπτότητος. Ἰδετε τὴν πορφύραν τοῦ προσώπου των δηλοῦσαν τὴν καθαριότητα καὶ ζωὴν τοῦ αἵματος, ὅπερ κυκλοφορεῖ εἰς τὰς ἀρτηρίας των, καὶ ὅπερ φαίνεται ὅτι θὰ διασπάσῃ διὰ τῆς ὁρμῆς τὴν λεπτὴν ἐπίδερμίδα ἥτις καλύπτει τὰ ἀγγεῖά του! Ἰδετε τὴν διαύγειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ βλέμματός των,

ὅπερ δὲν ἡμικυρῶθῃ διὰ τῆς ἀνταντικλάσεως φλογερῶν ἐπιθυμιῶν, οὔτε ἐξηράνῃ διὰ τῆς διεισπηδήσεως πυρετῶδους λύσεως. Ἰδετε τὰς κινήσεις των τὰς ρυθμικὰς, στιβαρὰς, ἀπειρίτους, ὧν τὴν κανονικότητα δὲν ἐστρέβλωσαν, μύχιοι συναισθήσεις, τρέμουναι τὸ φῶς, καὶ σείουσαι ὡς ἄτμος τὸν ὁργανισμόν ἐν ᾧ ἐνοικοῦσιν, καὶ ὧν τὴν δύναμιν δὲν ἐχαλάρωσαν ἀπηνεῖς ἐθυμοτυπιαὶ νόμοι, ἢ πρόωροι τῶν νεύρων δονήσεις! Ἰδετε! Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐξαισιᾶ στοιχεῖα ἅτινα, ἐν τῷ παρηκμακῶτι τούτῳ αἰῶνι, οὐτινος ὁ εἰς ποῦς εἶναι ἀναίσθητος καὶ ὁ ἕτερος στηρίζεται ἐπὶ τῆς φαρμακολογίας, ἀποτελοῦσι τὴν Ἀγγλικὴν νεολαίαν, ἥς ἡ σπουδὴ ἐκπλήσσει τὸν κοινωνιολόγον καὶ ἐξαφανίζει τὸν ἀσκληπιόν.

* *

Εὐρίσκονται πολλοὶ ἐκ τῶν θαυμασίων τούτων νέων ἐν Eastbourne. Ἡ ἐνδυμασία των εἶναι ἐπίσης περίεργος, ὡς καὶ ὁ χαρακτῆρ των. Συνίσταται ἐξ ἐπενδύτου βραχέος, καὶ ἀκατηρτισμένου ἐκ λεπτοτάτου ἐριούχου, οὐτινος αἱ ἄνω ἄκραι συνδέονται δι' ἐνὸς κομβίου καὶ αἱ κάτω κυματίζουσιν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς θαλασσίας αὔρας. Ὁ ὑπενδύτης καὶ αἱ περισκελίδες εἶναι ἐκ λευκῆς φλανέλης, εὐρείας καὶ βραχεῖας, ὅπως διαφαίνονται αἱ κομφόταται καὶ ποικιλόχροες περιννημίδες, αἵτινες τάσσονται μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀντικειμένων, δι' ἃ ὁ Ἀγγλος δεικνύει ἐκτακτὸν φιλαρέσκειαν. Ὁ πῖλος των εἶναι λίαν ἀφελὴς καὶ μικρὸς κατ' ἀντίθεσιν ἐκείνου ὃν φέρουσιν κατ' αὐστηρὸν κανόνα ἐν Λονδίῳ. Ἐνίστε ἀντικαθίσταται διὰ μαλθακοῦ πιλιδίου (casquet.) Ὁ ἀχύρινος πῖλος, (straw-hat) εἶναι λίαν σπάνιος. Ἐπίσης μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησα ἐλλείποντα ἐντελῶς ἐκ τῶν παραλίων, ὡς κ' ἐκ τῆς πρωτευούσης, τὰ παράδοξα ἐκεῖνα κακόζηλα καὶ ἄμορφα ἀντικείμενα ἅτινα πομπῶδως παρτάσσουσιν εἰς τὰ ὑελώματά των οἱ Ἀθηναῖοι πιλοπῶλαι μὲ τὴν ἐμφατικὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἀγγλικοῦ συρμού, καὶ ἅτινα ὑπερηφάνως περιάγουσιν ἐν τοῖς ὁδοῖς οἱ αὐτόθι νεωτερισταί, ἐπαίτουντες διὰ τῆς αὐταρέσκου λάμπσεως τοῦ βλέμματός των, καὶ διὰ τοῦ φιλαύτου μειδιάματός των τὴν κομικωτάτην φράσιν: — "Εεεεε, λοιποῦσιν! Τώρα δὲ εἴμεθα σωστοί Ἑγγλέζοι. . . Καὶ οὕτω ὁ δυστυχὴς Ἀγγλος γίνεται ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος παντὸς γελοίου, παντὸς ἀρλεκινικοῦ, καὶ καθίσταται ὁ ἐξαγοραστὴς τοῦ ἀνομήματος ὅλων τῶν ἀπονενοημένων ἐφευρέσεων. Γράφων ταῦτα ἐννοῶ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ὁ ἐξαίρετος καὶ ἀξιαγάπητος συμπολίτης κ. Παρασκειυαΐδης, ὅστις ἐξέτεινε τὴν παταγώδη δόξαν τῶν περιφήμων πέλων του καὶ μέχρις ἐνταῦθα, καὶ ὅστις ἀπηλλαγμένος ὢν πάσης φιλαρέσκειας καὶ πάσης κομποπρεπειᾶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἰδρῶσῃ μίαν ἐξαίρεσιν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω κανόνος. Ἄλλως τε μανθῆνω ὅτι ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ πιλοποιῶν, ἰδὼν τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα», καὶ σκεφθεὶς κατὰ τὸν Νόμον. . . τοῦ συμφέροντος, λαβὼν δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὕψος τοῦ παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα Πυργοδεσπότου, ἐψηφίσατο νὰ τῷ ἀποσταλῇ ἕτερος ἐξαισιώτερος πῖλος, ἴσος πρὸς τὰς διαστάσεις τοῦ περιέργου πύργου του. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Timeson.